

Pelbárt Jenő

In memoriam Lele István (1951–2017)

Ebben az évben ismét el kellett búcsúznunk a magyar papíripar egyik nagy egyéniségétől, Lele Istvántól. Még segített a Magyar Papírmúzeum anyagmin-táinak, laboratóriumi eszközeinek és mu-zeális papíripari gépeinek a meghatá-rozásában, cikket küldött a *Papíriparba*, de a megjelenését már nem érte meg, mert váratlanul eltávozott közülünk 66 éves korában. Rá emlékezünk.

Lele István Budapesten született, 1951-ben. 1965–69 között a Than Károly Könnyűipari Vegyészeti Technikumban tanult. Miután 1969-ben egyéves katonai szolgálatát letöltötte, 1970-től a Budapesti Műszaki Egyetem Vegyészmérnöki Karán kezdte meg egyetemi tanulmányait és 1973-ban üzemmérnöki képzést, majd 1977-ben vegyészmérnöki diplomát szerzett. 1985–89 között elvégezte a Vendég-látóipari Főiskola üzlettervezési szakát is.

1973–77 között a Papíripari Vállalat Kutató és Fejlesztő Intézetében tudomá-nyos munkatársként dolgozott.

1977-től 1979-ig a VIZITERV-ben volt fejlesztőmérnök.

1979-től 1980-ig a MEZÉPSZER Vá-llalatnál egyedi szennyvíztisztító rend-szereket tervezett.

1980–90 között a Dél Budai Vendéglátó Vállalat üzemeltetője volt.

1991-ben visszatért a Papíripari Kuta-tóintézetbe. Tudományos munkatárs lett, előbb a rosttechnológiai osztály vezetője,

majd kutatási és fejlesztési igazgató, 2008-tól pedig ügyvezető igazgató.

2009-ben a Papíripari Kutatóintézetet Csepelről Sopronba költöztette. A Soproni Egyetem Faipari Mérnöki Karán belül, mint önálló Kutató Intézet működött tovább. Lele István az Intézet igazgató-jaként dolgozott és címzetes egyetemi docensként tanított.

2015. január hónapban nyugdíjba vonult, de szakmájában tovább tevékeny-kedett, egészen haláláig.

Lele István 42 éves szakmai pályafutá-sa során számos elismerésben részesült. Ezek közül idézünk fel a következőkben néhány emlékezetes oklevelet és díjat.

1995. Oklevél: „A Papír és Nyomdaipari Műszaki Egyesület a szakmai folyóiratban megjelent önálló cikkírói tevékenysége elismerésül Lele István részére a Földi László Irodalmi Nívódíjat adományozza.”

2000. Oklevél: „a Papíripari Kutatóintézet Kft. részére. A Magyar Innovációs Szövetségnek alapítása óta tagja.”

2007. Oklevél: „a Nemzeti Fejlesztési Terv támogatásával megvalósított projektjével kiemelkedően sokat tett az egészséges környezetért és a környezeti fenntarthatóság gondolatának közvetítéséért, szemlélete követendő példa minden magyarországi fejlesztéshez, beruházáshoz. A Nemzeti Fejlesztési Ügynökség ezért Környezetvédelmi Különdíjban részesíti Lele Istvánt.”

2009. „Tanúsítvány szakmai vizsgálónői tevékenységről. Oktatási és Kulturális Minisztérium.”

2010. Gentilis-Díj: „A Magyar Papír- és Vízjeltörténeti Társaság az első magyarországi papír emlékére alapított Gentilis Emlékérem Díjat adományozza Lele István részére a magyar papírhasználat 700 éves évfordulója alkalmából.”

Lele István részt vett számos szakmai pályázaton is. Többek között: a COST, ECOPAPER LOOP és az IKSZ (Iparos Karton Szövetség) pályázatain is.

Rendszeresen részt vett az ECOPAPER LOOP rendezvényein és munkájában Milánóban, Darmstadtban, Drezdában, Varsóban, Ljubjanában és Sopronban is. A szervezet céljai között szerepelt: a papír-hulladék begyűjtési rendszer korszerűsítése; a nyomtatott és csomagolóipari papíralapú hulladékok vizsgálata, újrahasznosíthatóságának értékelése; új szabvány kidolgozása és értékelése; a hazai

/Forrás: <http://www.ecopaperloop.eu/>

Ecopaper Loop tanácskozás Sopronban, 2014

hulladék törvény elemzése és ajánlásának kidolgozása, korszerűsítése; az új módszerek elterjesztése a megfelelő gyárak, nyomdák, szerkesztőségek, hulladék-papír-begyűjtők és egyesületek között.

Lele István munkakapcsolatban volt – anyagvizsgálati és fejlesztési problémák megoldásában – a legtöbb magyarországi papírgyárral. Együttműködött vagy szaktanácsot adott a Diósgyőri, a Lábatlani, a Fűzfői, a Csepeli és a Dunaújvárosi Papírgyárnak. A szennyvíztisztítással és a hulladékpapírok feldolgozásával kapcsolatos eljárások kidolgozásában is aktívan részt vett (BME, Érd, Csepel, Dunaújváros) és rendszeresen tartott környezetvédelmi előadásokat.

Támogatta a Vizsolyi Biblianyomó Műhely munkáját, nyolc éven keresztül nyújtott szakmai segítséget a *Vizsolyi Biblia Projekt* eredményes végrehajtásához.

Oktatott az Óbudai Egyetemen /Msc. em. eng. associate professzor) és Sopronban (Faculty of Light Industry and Environmental). Az egyetemeken segítette a fiatalokat, számos doktorandusz konzulense és témavezetője volt.

2017. július 12-én kísértük utolsó útjára a Budaörsi Új Köztemetőben. Nyugodjék békében, emléket megőrizzük!